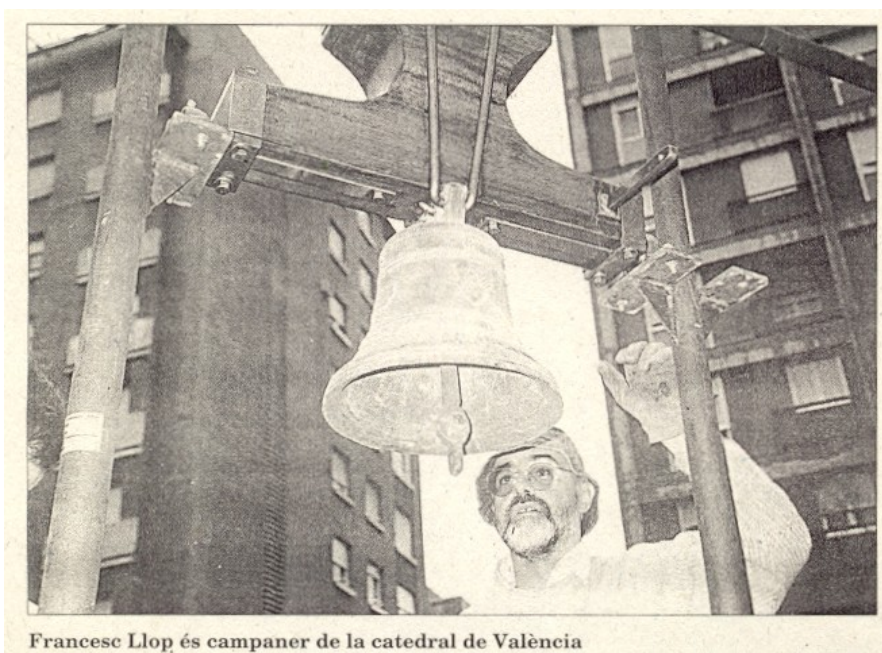

La Ronda dóna la campanada

Curiosa exhibició a càrrec del campaner Francesc Llop

-Tu agafa aquesta corda, així. I tu posat aquí i agafa aquesta altra-. Les dues nenes del col·legi Enric Cassasas, tot bufanda, guants i anorak, desafien el fred i la mitja pluja que comença a caure i prenen obedients les seves cordes.

Quan el mestre campaner els dóna l'ordre, les dues nenes tiben de les cordes i dues campanes de 45 quilos cada una comencen a sonar.

-Vegeu?, segueix el campaner, si jo ara tibo més fort, donaré la volta sencera i la campana repicarà així nang-nang, més ràpid. A Catalunya gairebé ja no queden campanes que voltegin. Els nens, l'escolten a ell i a les campanes. Ni s'adonen de la temperatura externa.

La escena té lloc a les 11 del matí d'ahir dilluns als peus del monument al Dr. Zamenhof, en plena Ronda Zamenhof. És una iniciativa dels comerciants de la Ronda per atraure el públic cap aquest centre comercial.

Durant tot el dia d'ahir l'historiador de campanes, campaner de la catedral de València i tresorer i impulsador d'aquell Gremi de Campaners, Francesc Llop, va estar lluitant per la causa a la nostra ciutat.

La causa de la campana, poc o gens viscuda al Principat de Catalunya perquè encara queden força campaners tradicionals, és tot un moviment al País Valencià on, de campaners tradicionals, ja no en queda ni un.

Llop havia arribat a Sabadell la nit anterior, procedent del Congrés de Museus de Campanes de Toulouse, on s'havien aplegat especialistes com ell de força països europeus.

Coneix els tocs de campanes de centenars de pobles de València, Catalunya i l'Aragó, n'ha fet dues tesis doctorals, treballs videogràfics i es reconeix un «enganxat» del tema. Llop és un aferrissat detractor de l'electrificació de les campanes perquè, diu, ni sonen igual, ni volten igual.

Ahir al matí el temps no ajudava gaire, més aviat gens, però el valencià treballava des de les nou del matí muntant estructures de tub sota aquella pluja, tímida però, collant bisos i manipulant claus angleses. La seva dona, amb un pin de campana a la solapa, l'ajudava tant com podia. Els sabadellencs Jordi Ferran, sota una paradeta de plàstics, tenia cura d'un vídeo amb la història de les campanes.

Optimista de mena no es deixava acovardir pel temps: -Mire-m'ho des del punt de vista positiu. La humitat fa sonar millor les campanes-, va puntualitzar satisfet.

I dit això, agafa les quatre cordes i comença a tocar a morts, foc, casament... Els nens, les mestres i alguns passavolants que s'aturen sota el paraigües, romanen embadalida. Ell, conscient de tocar un instrument musical, d'estar fent música, es concentra com ho faria un violinista en ple concert.

TRADICIÓ RECUPERADA

Des del Gremi de Campaners de València, que ja té 220 agremiats, molts d'ells nanos que ja aprenen l'art de tocar campanes, volen recuperar la vella tradició, el més antic i més autèntic dels poc que ens queden de la edat medieval.

Durant tot el cap de setmana, paradetes d'artesans s'han establert també a la Ronda Zamenhof, per iniciativa dels comerciants. Artistes del metall, el cistell, el fang, la fusta o la pell hi seran durant totes les festes en substitució de la fira no artesana amb aquella *todo a cien* que s'hi posava fina ara cada any.

Notícia apareguda en el "**Diari de Sabadell**"
Dimarts, 20 de desembre de 1994.
Pàg: 13. Secció: **Sabadell**
Por **V. C.**